

Regla per als monjos

Sant Benet de Núrsia

SANT BENET DE NÚRSIA

REGLA PER ALS MONJOS

Monestir de Santa Maria de Poblet
Publicacions de l'Abadia de Montserrat
2024

La Regla del monjos, coneguda com Regla de Sant Benet és un text nascut fa quinze segles amb unes pretensions modestes. La primera és ajudar uns homes a seguir una vocació cristiana centrada en la pregària i en la vida en comunitat, i la segona, organitzar la vida pràctica d'uns quants monestirs, amb el benentès que les dues pretensions són interdependents.

Com és possible que un conjunt de capítols amb tan poca ambició no tan sols hagi sobreviscut, sinó que sigui encara avui seguit per les tres grans tradicions monàstiques cristianes: la benedictina, la cistercenca i la trapenca, amb milers de monjos i monges estesos per tot el món, i que inspire altres formes de vida monàstica més modernes? Com és, fins i tot, possible que aquest

text despertí avui l'interès d'experts i estudiosos de l'autoajuda, del lideratge i de la direcció empresarial que hi troben idees i inspiració per a les seves disciplines, que eren absolutament inimaginables al començament del segle sisè, moment en el qual hem de situar la redacció de la Regla?

Tres raons que ajuden a entendre aquesta actualitat de la regla són: fidelitat cristiana, capacitat d'adaptació i humanitat.

Fidelitat cristiana perquè la Regla s'entén ella mateixa com un instrument de seguiment de l'Evangelí, com una manera de confessar l'existència de Déu amb la vida, mai com una finalitat en ella mateixa, sense cap pretensió messiànica. En el darrer capítol trobem l'expressió literal «mínima Regla» (RB 73,8). Els textos que tenen aquesta humilitat es fan, en el fons, aptes per a rebre la força i la solidesa d'un Altre, de Déu, del Crist, que està per sobre dels temps, dels estils i de les modes. Constantment em trobo en la situació que se'm fan preguntes amb llenguatge organitzatiu contemporani tals com: Quina és la vostra visió? Quina és la vostra missió? I penso i, a vegades, responc: la de l'Evangelí, la de Déu, la mateixa de sempre, la que ja existia molt abans que us inventéssiu aquestes paraules i la que espero que continuï existint el dia que passin de moda.

Capacitat d'adaptació perquè no deixa gairebé

cap tema tancat. L'expressió dirigida sovint a l'abat «ho ordeni, si creia que és millor, d'una altra manera» (RB 18,22) és significativa. Aquesta possibilitat d'ordenar la vida de les comunitats és deixada a criteri de l'abat, i per tant de tot el conjunt de monjos, als quals l'abat sempre tindrà en compte si vol que els canvis siguin efectius. Fixem-nos que aquest apoderament enforteix el lideratge a l'interior del monestir, un lideratge que rep la forta legitimació en el fet d'estar escollit democràticament, dins de l'Església i fa mil cinc-cents anys! Aquesta capacitat d'adaptació s'ha demostrat més que eficaç per fer que la Regla de Sant Benet sigui la forma de vida tant d'una comunitat de quatre monjos que administren una granja, com d'una comunitat de dos-cents que s'encarreguen d'una universitat amb milers d'estudiants.

El text atribuït a sant Benet de Núrsia destaca finalment per la seva humanitat. La Regla roman oberta a qualsevol home, avui diríem home o dona, sense cap consideració al seu origen, i els anivella tots. La persona del monjo hi és al centre, sempre, amb la intenció de permetre el seu desenvolupament total sota un ideal exigent, eminentment espiritual, però que té en compte totes les altres dimensions antropològiques: l'alimentació, la salut, les relacions interpersonals,

el treball, la relació amb el món i sobretot la intel·ligència i la cultura, present en el text amb l'obligació de saber llegir imposada a tots els monjos. Tot i que és també deutora en algunes indicacions de les pràctiques del seu temps, com els càstigs corporals, avui inacceptables, altres són exemple de flexibilitat, de racionalitat, de preocupació per l'individu concret. No podem menystenir tampoc això en un escrit del segle sisè, temps encara d'esclaus i de cap mena de dignitat humana per a una gran part de la societat.

Espero que aquest breu aperitiu desperti l'interès del lector davant de tot el que trobarà en aquestes pàgines, tan dignes de ser llegides i rellegides avui com ho han estat durant segles.

P. MANEL GASCH HURIOS, OSB
Abat de Montserrat

«Tu, doncs, siguis qui siguis, que t'afanyes per arribar a la pàtria celestial, compleix bé amb l'ajut del Crist aquesta mínima Regla que hem redactat com un començament, i aleshores arribaràs, amb la protecció de Déu, als cims més elevats de doctrina i de virtuts» (RB 73,8-9).

Aquest text que teniu a les mans ha estat des de fa prop de catorze segles el full de ruta de la vida dels monjos i de les monges d'espiritualitat benedictina. Què fa, doncs, que un text tan antic segueixi essent avui ben actual? La frescor d'aquest text ve del fet que sant Benet transmet a través d'ell la seva experiència vital, l'experiència d'algú que cercà Déu juntament amb altres que també cercaven Déu.

Si calgués destacar una idea com el fil conduc-

tor de tot el text de la Regla, la idea seria entendre la vida del monjo, i per extensió la vida de tot creient, com un camí que no té altra meta que arribar a la vida eterna. «Desitjar la vida eterna amb tot el deler espiritual» (RB 4,46) és descrit per sant Benet en el capítol IV com un dels instruments de les bones obres.

Per fer aquest camí hi ha una crossa en la qual recolzar-nos per poder avançar amb seguretat i que cada passa sigui ferma; aquesta crossa no és altra que la humilitat, que és descrita amb una precisió magistral, en el capítol VII, a través de dotze graons pels quals pujar o baixar, i «aquest baixar i pujar no significa per a nosaltres sinó que per l'exaltació es baixa i per la humilitat es puja» (RB 7,7).

Sempre correm el risc de relliscar per aquesta escala, i aquest risc es fa evident quan, per exemple, caiem en un dels pecats que més blasma sant Benet: el de la murmuració, esmentada una dotzena de vegades al llarg de la Regla. Al capítol XXXIV ens diu: «Sobretot, que no es manifesti el mal de la murmuració, per cap motiu, sigui el que sigui, ni amb la més petita paraula o senyal» (RB 34,6).

Tot plegat no són tan sols consells per als monjos i monges que seguim la Regla del nostre Pare sant Benet; és una manera de viure basada en

el guiatge de l'Evangelí i en el magisteri dels Pares. La Regla ve a ser la guia pràctica per viure l'Evangelí. No tan sols per als qui cerquen Déu en el clos d'un monestir. La Regla manté encara avui la seva radical actualitat i pot servir a molts com a guió de vida.

En el penúltim capítol, dedicat al bon zel, sant Benet ve a resumir tot allò que ha anat exposant al llarg dels setanta capítols anteriors. Ens convida a viure zelosament, no amb un zel amarg, sinó amb un zel bo.

La primera manera de practicar el bon zel és un mutu respecte: «Que s'avancin a honorar-se els uns als altres», escriu sant Benet (RB 72,4). Hem d'estimar-nos com diu sant Benet: «amb un amor ferventíssim» (RB 72,3). En el cas dels monjos, el nostre amor recíproc ha de ser fonamentat en el Crist, ja que sempre és Jesucrist el nostre model.

La segona manera de practicar el bon zel és la paciència recíproca: «Que se suportin amb una gran paciència les seves febleses, tant físiques com morals» (RB 72,5), escriu sant Benet. Ningú no està exempt de defectes; tothom tenim les nostres imperfeccions. Només l'amor i una caritat ardent poden realitzar el miracle de fer-nos vèncer la nostra limitada naturalesa i estimar els nostres germans tal com són, homes de carn i ossos, talment com nosaltres som. No és així com Déu

ens estima a nosaltres? Ell ens estima tal com som; ens estima amb les qualitats particulars que tenim, però també amb totes les febleses i defectes.

La tercera manera de practicar el bon zel és la conseqüència directa del respecte i de la paciència, quan sant Benet afegeix: «Que ningú no busqui allò que li sembli útil per a ell, sinó més aviat el que ho sigui per als altres; que practiquin desinteressadament la caritat fraterna» (RB 72,7-9).

Pensar primer en l'altre, més que en nosaltres mateixos, és un senyal inequívoc de caritat perquè per a obrar així, sempre, en totes les circumstàncies i sense excepció de persones, cal abans de res estimar veritablement Déu.

Pràcticament tot el que trobareu en aquest text, escrit fa prop de catorze segles, segueix tenint validesa en el món d'avui.

FRA OCTAVI VILÀ, O. CIST.
Abat de Poblet

PRÒLEG

¹ Escolta, fill, les prescripcions del mestre, para-hi l'orella del cor, i acull de bon grat l'exhortació del pare amorós i posa-la en pràctica, ² a fi que pel treball de l'obediència retornis a Aquell de qui t'havies apartat amb la desídia de la desobediència. ³ A tu, doncs, s'adreça ara la meva paraula, siguis qui siguis que, renunciant als teus propis volers, per militar per al Senyor, Crist, el rei veritable, prens les fortíssimes i esplèndides armes de l'obediència.

⁴ Primer de tot, en qualsevol cosa bona que comences a fer, demana-li amb pregària ben

1 cf Pr 4, 20; 1, 8; 6, 20; Ps 44, 11; Ecli 51, 21, etc.

3 cf Mt 27, 37; 2Tm 2, 3-4; Gn 27, 3; Sa 5, 20; Ef 6, 16.

insistent que ell la dugui a terme, ⁵ perquè qui ja s'ha dignat a comptar-nos en el nombre dels seus fills mai no s'ha de veure contristat per les nostres males obres: ⁶ Així, cal que estiguem sempre a punt per a obeir-lo amb els dons que ha posat en nosaltres, a fi que, no solament com un pare indignat no deshereti els seus fills, ⁷ sinó que, ni com un senyor temible, irritat per les nostres maleses, no lliuri a la pena eterna, com a servents malvats, els qui no l'hagin volgut seguir a la glòria.

⁸ Aixequem-nos, doncs, d'una vegada, que l'Escriptura ens desvetlla dient: «Ja és hora de despertar-nos». ⁹ I, oberts els ulls a la llum deífica, escoltem amb orella ben atenta allò que cada dia ens repeteix la veu divina que clama: ¹⁰ «Si avui sentiu la seva veu, no enduriu els vostres cors»; ¹¹ i encara: «Qui té orelles per escoltar, que escolti què diu l'Esperit a les Esglésies». ¹² I doncs, què diu? «Veniu, fills, escolteu-me, que us ensenyaré el temor del Senyor. ¹³ Correu mentre tingueu la llum

5 cf Sa 4, 8; 5, 5.

8 Rm 13, 11.

10 Ps 94, 8.

11 Ap 2, 7; cf Mt 11, 15.

12 Ps 33, 12.

13 Jo 12, 35.

de la vida, perquè no us sorprenguin les tenebres de la mort».

¹⁴ I, buscant-se un operari per entre la multitud a qui fa aquesta crida, el Senyor torna a dir:
¹⁵ «Qui és l'home que vol la vida i desitja veure dies feliços?» ¹⁶ I si tu, en sentir-ho, responies: «Jo», et diu Déu: ¹⁷ «Si vols la vida veritable i perpètua, guarda't la llengua de mal i que els teus llavis no parlin amb engany; decanta't del mal i fes el bé, cerca la pau i segueix-la. ¹⁸ I, quan haureu fet això, els meus ulls seran fits damunt vostre i les meves orelles seran atentes a les vostres pregàries, i abans que m'invocueu, us diré: Aquí em teniu».
¹⁹ Quina cosa més dolça per a nosaltres, germans caríssims, que aquesta veu del Senyor que ens invita? ²⁰ Mireu com el Senyor, amb la seva bondat, ens mostra el camí de la vida. ²¹ Cenyits, doncs, els nostres lloms amb la fe i amb l'observança de les bones obres, fem els seus camins seguint el guiatge de l'Evangelí, per tal que meresquem de veure Aquell qui ens ha cridat al seu regne.

14 cf Mt 20, 1.

15 Ps 33, 13; cf 1Pe 3, 10-12.

17 cf Mt 19, 16; Ps 33, 14-15.

18 cf Ps 33, 17; Is 58, 9; cf 65, 24.

20 cf Ps 15, 11; cf Pr 6, 23; Jr 21, 8.

21 cf Ef 6, 14; Lc 12, 35; 1Te 2, 12.

²² Si volem habitar en el temple* d'aquest regne, mirem que no s'hi arriba si no és corrent-hi amb les bones obres. ²³ Però, preguntem al Senyor amb el profeta: «Senyor, ¿qui podrà habitar al vostre temple, o qui reposarà a la vostra muntanya santa?» ²⁴ Després d'aquesta pregunta, germans, escoltem el Senyor que ens contesta i ens mostra el camí d'aquest temple, ²⁵ dient: «Aquell que camina sense culpa i practica la justícia, ²⁶ que diu la veritat al fons del cor i no enganya amb la llengua, ²⁷ que no fa mal al proïsme ni admet cap ultratge contra ell». ²⁸ Aquell que, rebutjant del cor el maligne, el diable, que li suggeria alguna cosa, juntament amb la seva suggestió, el reduí a no res i prengué els seus pensaments, tot just nascuts, i els esclafà contra el Crist. ²⁹ Els qui amb el temor del Senyor no s'envaneixen de la seva bona observança, ans, considerant que no poden fer ells sols el bé que hi ha en ells mateixos, sinó que el fa el Senyor, glorifiquen el Senyor ³⁰ que actua en ells, tot dient amb el profeta: «No ens

23 Ps 14, 1.

25 Ps 14, 2-3.

28 cf Ef 1, 18; cf Ps 14,4; cf Ps 136, 9; cf 1C 10, 4.

29 Ps 14, 4.

30 cf 14, 4; Fl 2, 13; Ps 113, 9.

* Pròpiament, «tabernacle» en el sentit bíblic de «tenda».

doneu la glòria a nosaltres, Senyor; no a nosaltres, sinó al vostre nom». ³¹ Igual com l'apòstol Pau tampoc no s'atribuí res de la seva predicació, quan deia; «Per la gràcia de Déu soc el que soc». ³² I torna a dir ell mateix: «El qui es gloria, que es gloriï en el Senyor». ³³ Per on, també el Senyor diu a l'Evangeli: «El qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, el compararé a un home assenyat que edificà la seva casa sobre pedra; ³⁴ vingueren riuades, bufaren els vents i investiren la casa, i no caigué perquè estava fonamentada sobre pedra».

³⁵ En acabar de dir totes aquestes coses, el Senyor espera de nosaltres que cada dia respondrem amb fets a aquestes seves santes exhortacions. ³⁶ Per això ens són oferts de treva els dies d'aquesta vida, per a esmena de les nostres maleses, ³⁷ tal com diu l'Apòstol: «Que no saps que la paciència de Déu t'empeny al penediment?» ³⁸ De fet, el Senyor, sempre bo, diu: «No vull la mort del pecador, sinó que es converteixi, i que visqui».

31 1C 15, 10.

32 2C 10, 17.

33 Mt 7, 24-25.

35 cf Mt 7, 28.

37 Rm 2, 4.

38 Ez 33, 11.

³⁹ I doncs, havent preguntat al Senyor, germans, qui habitarà al seu temple, hem sentit les condicions per habitar-hi, sempre que complim, tanmateix, els deures de qui hi habita. ⁴⁰ Per tant, hem de preparar els nostres cors i els nostres cossos per militar en la santa obediència dels preceptes. ⁴¹ I, per allò que no pot en nosaltres la natura, preguem al Senyor que vulgui atorgar-nos l'ajut de la seva gràcia. ⁴² I si, defugint les penes de l'infern, volem arribar a la vida perdurable, ⁴³ mentre encara ens vaga i som en aquest cos i hi cap de complir totes aquestes coses a la llum d'aquesta vida, ⁴⁴ cal ara córrer i fer allò que ens aprofiti per sempre.

⁴⁵ Cal que establim, doncs, una escola* del servei diví. ⁴⁶ En instituir-la, no esperem haver d'establir res d'aspre, res de feixuc. ⁴⁷ Però si mai, seguint el dictat d'una justa raó, calia quelcom una mica més rigorós, per a esmena dels vicis o per a conservació de la caritat, ⁴⁸ no abandonis de seguida, esfereït de terror, el camí de salvació, que al començament ha de ser forçosament estret.

48 cf Mt 7, 14.

49 cf Ps 118, 32.

* Entre les moltes significacions del llatí *schola*, provinent d'un mot grec, hi cabria de prendre ací també la de «cos» de servidors, equivalent per al cas a «milícia».

⁴⁹ Tanmateix, amb el progrés en la vida monàstica i en la fe, s'eixampla el cor i es corre per la via dels manaments de Déu en la inefable dolcesa de l'amor. ⁵⁰ Així, no decantant-nos mai del seu mestratge i perseverant en la seva doctrina dins el monestir fins a la mort, participarem dels sofriments del Crist amb la paciència, a fi que meresquem de compartir també el seu regne. Amén.

⁵⁰ cf Ac 2, 42; cf 1Pe 4, 13.

CAPÍTOL I

LES MENES DE MONJOS

¹ És cosa sabuda que hi ha quatre menes de monjos. ² La primera és la dels cenobites, o sigui la dels monestirs, que militen sota una regla i un abat.

³ Després, la segona mena és la dels anacoretetes, és a dir, els ermitans; d'aquells que, no pel fervor novell de la vida monàstica, sinó per una llarga prova al monestir, ⁴ han après a lluitar contra el dimoni, un cop formats amb l'ajut de molts, ⁵ i, ben entrenats en les files dels germans per al combat solidari del desert, ja segurs sense l'ajuda d'altri, només amb la seva mà i el seu braç, es basten amb l'auxili de Déu per lluitar contra els vicis de la carn i dels pensaments.

⁶ La tercera i pèssima mena de monjos és la dels sarabaïtes, els quals, no pas provats per cap regla mestra de vida com l'or al gresol, sinó tous com si fossin plom, ⁷ guardant encara fidelitat al món amb les obres demostren que la seva tonsura és una mentida davant Déu. ⁸ De dos en dos o de tres en tres, o sols i tot, sense pastor, reclosos no pas a les cledes del Senyor, sinó a les seves pròpies, tenen per llei la satisfacció dels seus desigs, ⁹ ja que tot allò que pensen o que escullen, ho diuen sant, i el que no els plau, ho tenen per il·lícit.

¹⁰ La quarta mena de monjos és la que en diuen dels giròvags, els quals es passen tota la vida per diverses regions, albergant-se tres o quatre dies als diferents monestirs, ¹¹ sempre rondant i mai quietos, servint els seus propis volers i els incentius de la gola, i en tot pitjors que els sarabaïtes.

¹² Del miserable estil de vida de tots ells, més val no dir-ne res que parlar-ne. ¹³ Deixats, doncs, aquests de banda, posem-nos a ordenar amb l'ajut del Senyor el llinatge fortíssim dels cenobites.

6 cf Sa 3, 6; Pr 27, 21; Ecli 2, 5.

7 cf Ac 5, 3-4.

CAPÍTOL II

COM HA DE SER L'ABAT

¹ L'abat que és digne de regir el monestir s'ha de recordar sempre de com l'anomenen i ha d'acomplir amb fets el nom de superior. ² Hom creu,* en efecte, que fa les vegades del Crist al monestir, des del moment que és designat amb el seu mateix nom, ³ segons el que diu l'Apòstol: «Heu rebut l'esperit de fills adoptius que ens fa clamar: Abbà, Pare». ⁴ Per tant, l'abat no ha d'ensenyar ni establir ni manar res al marge del precepte del Senyor, ⁵ sinó que els seus manaments i la seva doctrina difonguin en els cors dels deixebles el

³ Rm 8, 15; cf Ga 4, 6.

⁵ cf Mt 13, 33.

* En sentit fort de «sap per la fe»: es tracta d'una convicció de fe i no d'una simple creença piadosa.

llevat de la justícia divina. ⁶ Que es recordi sempre l'abat que de la seva doctrina i de l'obediència dels deixebles, de totes dues coses, se li n'haurà de fer examen en el terrible judici de Déu. ⁷ I que sàpiga l'abat que s'imputarà a culpa del pastor tot el que el cap de casa hagi pogut trobar de menys en el profit de les ovelles. ⁸ Però també, si ha esmerçat tota la diligència de pastor pel ramat inquiet i desobedient, i ha posat tota la cura en llurs accions malsanes, ⁹ el pastor, absolt en el judici del Senyor, li podrà dir amb el profeta: «No he amagat la vostra justícia en el meu cor, he proclamat la vostra veritat i la vostra salvació; però ells m'han desdenyat i m'han menyspreat». ¹⁰ I aleshores, finalment, que la mort prevalgui com a càstig sobre les ovelles indòcils a la seva cura.

¹¹ Quan algú, doncs, accepta el nom d'abat, ha d'anar al davant dels deixebles amb un doble ensenyament, ¹² és a dir, que mostri totes les coses bones i santes més aviat amb fets que no pas de paraula, de manera que, als deixebles capaços, els presenti els manaments del Senyor amb paraules, als durs de cor, en canvi, i als més rudes, els

⁹ Ps 39, 11; cf Is 1, 2; Ez 20, 27.

¹⁰ cf Is 25, 8 (Vet. lat.).

¹² cf Is 46, 12.

ensenyi els preceptes divins amb les obres. ¹³ Per contra, tot allò que hagi ensenyat als deixebles que no és conforme, doni a entendre amb les obres que no s'ha de fer, no fos cas que, predicant als altres, ell fos trobat reprobable, ¹⁴ i un dia li digués Déu veient-lo en falta: «¿Com goses predicar els meus preceptes i tenir sempre als llavis la meva aliança, tu que has avorrit la correcció i has llençat rere teu les meves paraules?» ¹⁵ I «tu que veies la brossa a l'ull del teu germà no has vist la biga al teu».

¹⁶ Que no faci accepció de persones al monestir.

¹⁷ Ni s'estimi l'un més que l'altre, sinó aquell qui trobi millor en les bones obres i en l'obediència.

¹⁸ Si un esclau entra al monestir, que no li anteposin l'home lliure, si no hi ha una altra causa raonable. ¹⁹ Però si, per un motiu de justícia, així li ho semblava a l'abat, que ho faci, de qualsevol estament que sigui; si no, que cadascú conservi el seu lloc, ²⁰ perquè tots, «tant l'esclau com el lliure, som en el Crist una sola cosa» i sostenim sota l'únic Senyor una mateixa milícia de servitud, ja que «Déu no fa pas accepció de persones».

13 cf 1C 9, 27.

14 Ps 49, 16-17.

15 cf Mt 7, 3.

20 Ef 6, 8; cf Ga 3, 28; Rm 2, 11; Col 3, 25.

²¹ L'única cosa que en això ens distingeix davant d'ell és que ens trobi millors que els altres en les bones obres i humils. ²² Que tingui, doncs, l'abat una mateixa caritat amb tothom i apliqui a tots una mateixa norma segons els mèrits de cadascú.

²³ En el seu mestratge, l'abat ha de seguir sempre el model de l'Apòstol, que diu: «Reprèn, exhorta, amenaça», ²⁴ això és, combinant moments i moments, rigor i dolcesa, mostri adés severitat de mestre, adés bondat de pare; ²⁵ és a dir, que ha de reprendre ben durament els indiscolinats i els inquietos; els obedients, en canvi, els pacífics i els soferts, els ha d'exhortar perquè progressin més i més; els negligents i els menyspreadors, li advertim que els amenaci i els castigui.

²⁶ I que no dissimuli els pecats dels qui falten, sinó que, així que comencin d'apuntar, els extirpi de soca-rel amb tota la seva força, recordant el cas d'Helí, el sacerdot de Siló. ²⁷ Els d'esperit més aviat delicat i intel·ligent, corregeixi'ls de paraula, amonestant-los una o dues vegades; ²⁸ però els obstinats i tossuts, els orgullosos i desobedients, reprimeixi'ls així que pequin amb assots i amb

23 2Tm 4, 2.

24 cf Ecle 3, 1ss.

26 cf Sa 11, 24; cf 1S 2, 27-34; 3, 11-14; 4, 12-18.

28 Pr 9, 19 (Vet lat.); cf 18, 2.

altres càstigs corporals, sabent que està escrit: «El neci no s'esmena amb paraules»; ²⁹ i, encara: «Pega el teu fill amb la vara i deslliuraràs la seva ànima de la mort».

³⁰ S'ha de recordar sempre l'abat del que és, s'ha de recordar de com l'anomenen, i ha de saber que, a qui més es confia, més se li exigeix. ³¹ Que sàpiga també quina cosa tan difícil i tan àrdua no accepta, de governar ànimes i acomodar-se a moltes maneres de ser: a l'un precisament amb afalacs, a un altre amb amenaces, a un altre amb la persuasió; ³² i que, segons el temperament i la intel·ligència de cadascú, es faci i s'adapti de tal manera a tothom, que no sols no hagi de lamentar cap minva del ramat que té encomanat, sinó que pugui alegrar-se de la creixença del bon ramat.

³³ Per damunt de tot, que, desatenent o tenint en poc la salvació de les ànimes que li són encomanades, no posi més afany en les coses transitòries, terrenals i caduques, ³⁴ sinó que pensi sempre que ha acceptat de governar ànimes, de les quals haurà de donar compte. ³⁵ I perquè no invoqui una possible manca de béns, recordi's que esta escrit: «Busqueu primer el Regne de Déu i la seva

29 Pr 23, 14 (Vet lat.).

30 cf Lc 12, 48.

35 Mt 6, 33.

justícia, i tot això us serà donat d'escreix»;

³⁶ i encara: «Res no falta als qui el temen».

³⁷ Que sàpiga que el qui accepta de governar ànimes s'ha de preparar a donar-ne compte. ³⁸ I tal com sigui el nombre de germans que sap que té sota la seva cura, tingui per cert que de totes aquestes mateixes ànimes haurà de donar compte al Senyor el dia del judici, a més, sens dubte, del de la seva ànima. ³⁹ I així, tement sempre el futur examen del pastor sobre les ovelles que li té encomanades, mentre es preocupa pels comptes d'altri esdevé sol·lícit dels seus, ⁴⁰ i, mentre amb les seves admonicions facilita l'esmena als altres, ell mateix es va esmenant dels seus defectes.

36 Ps 33, 10; cf Ps 22, 1.

38 cf He 13, 17.

Prefacis	7
Pròleg	15
Capítol I. Les menes de monjos	23
Capítol II. Com ha de ser l'abat	25
Capítol III. Com s'ha de convocar els germans a consell	31
Capítol IV. Quins són els instruments de les bones obres	33
Capítol V. L'obediència	39
Capítol VI. La pràctica del silenci	42
Capítol VII. La humilitat	44
Capítol VIII. Els oficis divins a la nit	54
Capítol IX. Quants salms s'han de dir a la nit	56

Capítol X. Com s'ha de celebrar la lloança nocturna a l'estiu	58
Capítol XI. Com s'han de celebrar les vigílies els diumenges	59
Capítol XII. Com s'ha de celebrar l'ofici de laudes	61
Capítol XIII. Com s'han de celebrar les laudes els dies d'entre setmana	62
Capítol XIV. Com s'han de celebrar les vigílies en les festes dels sants	64
Capítol XV. En quin temps s'ha de dir l'al·leluia	65
Capítol XVI. Com s'han de celebrar els oficis divins durant el dia	66
Capítol XVII. Quants salms s'han de cantar a les hores esmentades	68
Capítol XVIII. Amb quin ordre s'han de dir els salms	70
Capítol XIX. L'actitud en la salmòdia	73
Capítol XX. La reverència en la pregària	75
Capítol XXI. Els degans del monestir	76
Capítol XXII. Com han de dormir els monjos	78
Capítol XXIII. L'excomunió per les faltes	80
Capítol XXIV. Quina ha de ser la mesura de l'excomunió	81
Capítol XXV. Les faltes greus	82

Capítol XXVI. Els qui sense permís s'ajunten als excomunicats	83
Capítol XXVII. La sol·licitud que ha de tenir l'abat envers els excomunicats	84
Capítol XXVIII. Els qui, després de corregits sovint, no volen esmenar-se . . .	86
Capítol XXIX. Si s'ha de tornar a admetre els germans que se'n van del monestir . . .	88
Capítol XXX. Com s'ha de corregir els infants de menor edat	89
Capítol XXXI. Com ha de ser el majordom del monestir	90
Capítol XXXII. Les eines i els objectes del monestir	93
Capítol XXXIII. Si els monjos han de tenir res de propi	94
Capítol XXXIV. Si han de rebre tots igual les coses necessàries	96
Capítol XXXV. Els setmaners de la cuina . .	98
Capítol XXXVI. Els germans malalts	100
Capítol XXXVII. Els vells i els infants	102
Capítol XXXVIII. El lector setmaner	103
Capítol XXXIX. La mesura del menjar	105
Capítol XL. La mesura de la beguda	107
Capítol XLI. A quines hores s'ha de menjar	109
Capítol XLII. Que ningú no parli després de completes	111

Capítol XLIII. Els qui fan tard a l'ofici diví o a la taula	113
Capítol XLIV. Com han de satisfer els excomunicats	116
Capítol XLV. Els qui s'equivoquen a l'oratori	118
Capítol XLVI. Els qui falten en qualsevol altra cosa	119
Capítol XLVII. El senyal que s'ha de fer per a l'hora de l'ofici diví	120
Capítol XLVIII. El treball manual de cada dia	121
Capítol XLIX. L'observança de la quaresma	125
Capítol L. Els germans que treballen lluny de l'oratori o que es troben de camí	127
Capítol LI. Els germans que no van gaire lluny	128
Capítol LII. L'oratori del monestir	129
Capítol LIII. Com s'ha d'acollir els forasters	130
Capítol LIV. Si el monjo pot acceptar cartes o alguna altra cosa	133
Capítol LV. El vestit i el calçat dels germans	135
Capítol LVI. La taula de l'abat	138
Capítol LVII. Els artesans del monestir	139
Capítol LVIII. La manera d'admetre els germans	141

Capítol LIX. Els fills dels nobles o dels pobres que són oferts	145
Capítol LX. Els sacerdots que vulguin viure al monestir	147
Capítol LXI. Com s'ha d'acollir els monjos forasters	149
Capítol LXII. Els sacerdots del monestir . . .	151
Capítol LXIII. L'ordre de la comunitat	153
Capítol LXIV. La institució de l'abat	156
Capítol LXV. El prior del monestir	160
Capítol LXVI. Els porters del monestir	163
Capítol LXVII. Els germans enviats de viatge	165
Capítol LXVIII. Si manen a un germà coses impossibles	167
Capítol LXIX. Que al monestir ningú no es prengui la llibertat de defensar-ne un altre	168
Capítol LXX. Que ningú no s'atriveixi a pegar arbitràriament a un altre	169
Capítol LXXI. Que s'obeeixin els uns als altres	171
Capítol LXXII. El bon zel que cal que tinguin els monjos	173
Capítol LXXIII. Que aquesta regla no estableix tota la pràctica de la perfecció	175

ISBN 978-84-9191-303-0

9 788491 913030

La Regla de sant Benet, escrita al segle VI a Itàlia, resumeix la saviesa de la vida monàstica i és, en definitiva, una iniciació a la vida cristiana, al seguiment sense condicions de Jesucrist sota el guiatge de l'Evangelí.

Publicacions
de l'Abadia
de Montserrat

Monestir de Poblet